

Universitätsbibliothek Wuppertal

**Theokritu eidyllia, tutesti mikra poēmata
hex-kai-triakonta**

Theocritus

Francofurti, 1553

XXIII: Epitaphion Adonidis

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-724](#)

EIDYLLION XXII.

Viribus exiguis uulnera tanta facit?
Cui Venus, haudquam mirabere, si tua spectes
Que puer exiguis uulnera tanta facis.

I D E M.

Spicula passus apum dum captat mellis Cupido,
Dum queritur matri, quid patiatur, at,
Vulnera quāta facit tam paruo corpore monstrū?
Cui dea: & ipse puer uulnera quanta facis?

THEOCRITI EPIATA

phion Adonidis.

Eidyllion XXXIII.

LAmentamur Adonin, obit formosus Adonis,
Pulcher Adonis obit, teneri allacrymantur
Amores.
Iam non purpureis Venus amplius aurea pallis
- Indormi, quin surge stola circundata nigra
O misera, et grauibus tua pectora plange lacertis,
Et dic omnibus, interij formosus Adonis.

Plemus Adonin, Acidalij ploretis amores,
Saucius albo dente iacet formosus Adonis,
Dente femur percussus apri, Veneremq; dolore
Afficit exspirans paulatim, cuius ab albo
Corpo defillat sanguis niger, ipsa sub altis
Bina supercilijs flaccescunt lumina, & oris
Purpurei rosa dulcis abit, simul oscula secum
Ulla rapit moriens, que tempore non tamen ulla
Deseret alma Venus, siquidemq; & lumine caesi

THEOCRITI

Oscula sumpta placent Veneri, sed nescit Adonis
Ultima quis dederit morientibus oscula labris.

Flemus Adonin, flentibus allacrymatur amores.
Lugubre lugubre uulnus habet percussus Adonis
In femore, at multò grauius sub pectori Cypris
Uulnus habet. nam turba canum fidissima circum
Adsistens puerum lugent, hæc funera Nymphae
Lamentantur Oreades, ipsa soluta capillos
Et sine sandalijs, incinctaq; corpus honestum,
Et luctu confusa Venus per saxa, per altos
Fertur iniquarum syluarum culmina montes.
Corpore quam nudo per deuia lustra uagantem
Hirsutiq; rubi lacerant sentesq; molesti,
Et sacer exprimitur laniato è corpore sanguis.
Illa querens alta per ualles uoce profundas
Fertur, & Aſyrium clamat sine fine maritum,
Et puerum sibi dilectum, cui sanguine nigro
Iam quoq; molliculi foedantur tubera uentris,
Pectoraq; effuso contacta crux rubescunt
De femore, & niuea quondam sub pectori māma
Purpurea iam taberubent fanicq; cruenta.

Eheu heu Venerē teneri allacrymatur amores.
Formosum illi uirum primis amisit in annis,
Cumq; uiro formam diuinam perdidit: ipsi
Nang; decens Veneri donec superesset Adonis
Forma fuit, cum quo uitali munere functo,
Forma simul Veneris ceu uite munere functa est.

Heu

EIDYLLION XXIII.

Heu heu ingeminant lacrymoso murmure mōtes,
Arboreāq; trabes, & syluis insonat heu heu.
Plorant & fluuij Veneris graue uulnus Adonim,
Alba prius florū capita ic̄ta dolore rubescunt.
Per colles Venus ipsa omnes, per rura, per urbes
Conqueritur, carmenq; canit miserabile questu.
Eheu heu Venerem periit formosus Adonis.
Ipsa echo resonat, periit formosus Adonis.
Quis magnum Veneris non deplorauit amorem?
Vi uidit durum, ut cognouit Adonidis ulcus,
Ut femur aspergit rubicundū sanguine foedum,
Molliculos projecta manus: mane, inquit, Adoni,
Ut loquar extremū, et complectar, et oscula sumā.
Surge parū mi dulcis Adoni, atq; oscula sume hēc
Ultima tuq; dato: sed quantum uiuida possunt
Oscula perdurare, anima dum prorsus ab ipsa
Per mea labra means, iecorisq; sub intima nostri
Spiritus ille tui dulcissimus infuit oris,
Ipsa ego dulce tuo mulgebo ex corpore philtrū,
E totoq; bibam mansurum pectore amorem.
Suauolum tamen hoc in Adonin dulce reponam,
Quandoquidem tu me fugis, & me linquis Adoni,
Et longum fugis infelix Acheronta sub atrum,
Crudelemq; petis regem Plutona, sed ipsa
In uita hac multa moror, dea nempe, uelimq;
Præpetibus tua posse sequi uestigia planius.
Accipe nunc inferna meum Proserpina Adonin,

THEOCRITI

Me siquidem es melior te nang; tuumq; maritum
Omnia pulchra petui, ad uos pulchra oia tendunt,
Et namis inscēlī ego sum, quia tristor, & ipsum
Quod doleo nulla sanabile uulnus ab arte est.
Et ploro extinctum qui me oblebat Adonin,
Teq; simul metuo. uerū optatissime rerum
Tu moreris, mihi dulcis amor ceu somnia uana
Effugit, in uacuo iaceo uidua ipsa cubili,
Cunctaq; iam uacui per tecta uagantur amores,
Et simul ipse tibi mea maxima munera cestus
Deperiit, quid enim puer audacissime fortis
Exagitare feras quam formosissimus es
Tam libuit num tanta tuam uesania mentem
Ceptit, ut usq; adeò uelles luctator haberis
Sic est questa Venus, sic allacrymantur amores.

Eheu heu Venerem periit formosus Adonis.
Tātum diua putres lacrymarum fundit in herbas,
Quantum Myrrigeno de corpore sanguinis exit.
Qua simul ad terram pulchri labentia flores
Flunt, nang; rosam sanguis parit ipse rubentem,
De lacryma Veneris procera papauera surgunt.

Lamentamur Adonin, obit formosus Adonis.
Desere iam sylvas, iam desine flere maritum
Diua tuum, iam lectus habet bene stratus Adonim,
Illum lectus habet Cypri iam tuus, ille peremptus
Et etiam formosus adhuc ceu dormiat ille.
Mortuus est formosus Adonis, age accipe, & illum
Mollibus

EIDYLLION XXIII.

Mollibus impositum facito requiescere stratis,
Qualibus ille cubans tecum tot noctibus olim
Carpebat dulces somnos, quum lectulus aurum
Totus erat qui uos capiebat. nunc tamen ipsum
Tristis adhuc tristem suspira mater Adonum
Alma Venus. iam pone suis in floribus ipsum,
Cumq; ipso omnia florigeris impone coronis.
Namq; ipso moriente uigorq; et gratia florum
Marcuit, et posita defloruit omnis in herba,
Nunc asperge oleo, preciosis unge uenenis.
Ah pereat nunc ungueta! Omnia, quādo unguentū
Dulcis Adoni tuum perīst. nunc ipse recumbit
Vestibus infectis ostro formosus Adonis,
Circunstant teneri, et multum lacrymatur amores,
Flauicomo pulchro detonsi à uertice crimes.
Ille manu teretes tractat moerente sagittas,
Hic arcum tenet, extremam trahit ille pharetram,
Alter parua pedum tibi uincula solvit Adonis,
Alter aquam properat fudiisse lebetibus aureis,
Ille femur lauat, hic à tergo concutit alas,
Ut iuuem releuet motaq; refrigeret aura,
Ipsi omnes lugent Veneris graue uulnus amores.
Lampadas extinxit cunctas Hymeneus in ipso
Limine, et excusit genialem à fronte coronam.
Dulce melos quandam non amplius insonat Hymē,
Amplius haud Hymen canitur, placet hoc magis,
heu, heu,

THEOCRITI

Eheu heu et Adorin, et amplius heu Hymenœu.
Lugent & nubes Charites Cynarœ: de natum.
Interiit formosus Adonis, id alternantes
Alta uoce canunt, & te Venus alma querendo
Exuperant, lugent etiam fatalia Parca
Numina Adonidis, et cantu lacrymantur Adorin,
Quas, & si cupiat, stygia non audit ab umbra.
Namq; ipsum duro cobibet Proserpina vinclo.
Define mœsta Venus, nimios iam define luctus,
Pone modum lacrymis hodie, nam flere necesse est
Sepiis atq; alium lacrymabere rursus in annum.

THEOCRITI BVCOLICVS.

Eidyllion XXIIII.

Evnice tumido derisit me improba fastu,
Oscula formose quum dulcia ferre pararem
Super, & à se se repulit conuicia lactans.
Vade malū procul hinc, nec me p incepta proterue
Oscula contigeris, neq; enim sylvestria promptis
Oscula, sed didici ciuita stringere labris.
Os mihi non poteris tu tam tetigisse uenustum,
Ne per uisa quidem tacite nocturna quietis.
Qyiles nanq; oculi & qualis tibi forma? quis autē
Iste ferox Iulus? quām molia uerba profaris?
Quān teneram barbam? q molles fronte capillos
Demittis? sed enī morbo tibi labra laborant,
Ipse color manuum niger est tibi, spiritus ater
Sordet, & os foedum putens exhalat odorem.

i procul